

[K. B. Andersen.]

spørgsmålet om afhjælpning af en del af den helt akutte lærermangel vil man lede forgæves efter partiets modforslag. Man nøjes med at sige nej. Men hvis huset brænder, er selv en beskeden sluknings-tjeneste at foretrække for slet ingenting. Ved første behandling udtalte det ærede medlem hr. O. Mathiasen, at han kunne tilsige ministeren sit partis medvirken til en saglig behandling af lovforslaget, at det var givet, at det ville gøre ondt på mange områder, men det kunne ikke være anderledes, og det ærede medlem udtalte tro på, at det ærede medlem og hans parti ville være i stand til at tage det hele i stiv arm. Siden er armen åbenbart blevet bøjet og valgdagen rykket for nær til, at sagligheden kunne stå for fristelsen, og så må vi jo gennemføre det uden hjælp af folkesocialisternes stive arme.

Ud over at drøfte den nødhjælp, som ordningen efter lovforslaget er, har udvalget anvendt tid på at drøfte andre foranstaltninger, og der er indsamlet et betydeligt materiale. Der opstod i udvalget ret hurtigt den tanke, at man skulle dele arbejdet på den måde, at man forholdsvis hurtigt gjorde sig færdig med de problemer, der var direkte knyttet til den højtærede ministers lovforslag, fordi dette forslag jo måtte hurtigt igennem, hvis det skulle få nogen betydning for planerne for det kommende skoleår, og derefter kunne udvalget så blive siddende nogle uger længere, således at der kunne blive tid til virkelig at gennemdrøfte de mange forslag, der kom frem ved første behandling og i udvalget. Alle i udvalget syntes indstillet herpå; i hvert tilfælde hævdede der sig ingen røster herimod, før det konservative folkepartis repræsentanter pludselig foretog en koven-ding og derved forpurrede planerne om at lade udvalget drøfte hele spørgsmålet igen-nem.

Derfor kommer vi her til anden behandling med en masse „løse ender“ og med en ubehagelig følelse af kun at have gjort arbejdet halvt. Hvis nogen vil indvende, at det er ret sjældent, man benytter forretningsor-denens bestemmelse om at lade udvalget sidde ud over lovforslagets vedtagelse, er der jo dertil kun at svare, at det sandt at sige også er et spørgsmål af usædvanlig

alvor, vi har haft at arbejde med. Der var jo ikke tale om noget i retning af et mere permanent udvalg, der var ikke tale om et udvalg, der skulle blande sig i administrationen eller lovforberedelse, men alene om at få mulighed for en for alle parter afklarende drøftelse af de mange sider af lærermangelen. Vel, det nytter ikke at græde over spildt mælk, men den bom for nogle ugers fortsat arbejde i udvalget, som de konservatives stilling betød, var ikke noget bidrag til afhjælpning af lærermangelen — tværtimod.

Der har i udvalget været enighed om at henstille til den højtærede minister at give folketinget en redegørelse, inden vi rejser hjem efter denne samling, om — som det hedder i betænkningen —

„den videre udvikling i spørgsmålet om foranstaltninger mod lærermangelen.“

I denne redegørelse, som vi håber ministeren vil give det høje ting, venter vi bl. a. at høre noget om bestræbelserne for at få de gifte lærerinder, der for tiden ikke underviser, tilbage til skolen. Den højtærede minister har i udvalget oplyst, at den ret, der efter lønningsloven af 1946 var for gifte lærerinder til at få nedsat det pligtige timetal, ved lønningsloven af 1958 blev begrænset til de lærerinder, der havde for-sørgerpligt over for børn under 18 år. Det blev også oplyst i udvalget, at ministeriet i foråret 1960 havde rettet henvendelse til finansministeriet om at få adgangen udvidet til alle gifte lærerinder — altså en regel svarende til 1946-lovens — men der er endnu ikke truffet afgørelse i denne sag.

Forhåbentlig vil et svar kunne foreligge før en redegørelse her i tinget om nogle måneder.

Også spørgsmålet om det bidrag, fag-lærere vil kunne yde i situationen, venter vi nærmere redegørelse for. Kravet om lettere adgang for faglærere med fornødne kvalifikation, både fagligt og pædagogisk, er jo ikke alene bestemt af lærermangelen, men lige så meget af en udbredt fornem-melse af, at de inden for deres felter vil kunne yde en indsats, der kan være af værdi for børnene. Det drejer sig jo ikke alene om at skaffe faglærerne adgang sådan allernådigst i den akutte situation, men også om at skaffe dem adgang på rimelige vilkår.

Unge Pædagoger har i sin henvendelse